

Odpovědnost za škodu

Ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů nevyklučuje odpovědnost povinné osoby za škodu způsobenou oprávněné osobě porušením povinnosti vydat jí věc ve lhůtě uvedené v § 5 odst. 3 cit. zákona.

Ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů nevyklučuje odpovědnost povinné osoby za škodu způsobenou oprávněné osobě porušením povinnosti vydat jí věc ve lhůtě uvedené v § 5 odst. 3 cit. zákona.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18.12.2001, sp.zn. 25 Cdo 628/2001)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyň A/ M. D., B/ A. J. a C/ E. S., všech zastoupených advokátem, proti žalovanému S., družstvo i., o náhradu škody, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 61 C 56/95, o dovolání žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 1999, č. j. 37 Co 78/97 - 44, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 1999, č. j. 37 Co 78/97 - 44, a rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 4. 11. 1996, č. j. 61 C 56/95 - 32, se zrušují a věc se vrací Městskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně (oprávněné osoby podle z. č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů) se domáhaly na žalovaném, aby každé z nich zaplatil částku 126.372,05 Kč a dále částku 10.500,- Kč, vše s 3 % úrokem od 21. 5. 1994 do 14. 7. 1994 a se 16 % úrokem od 15. 7. 1994 do zaplacení s odůvodněním, že žalovaný (osoba povinná ve smyslu cit. zákona) jim způsobil škodu (ušlý zisk) tím, že s žalobkyněmi neuzavřel na jejich výzvu dohodu o vydání v žalobě označené nemovitosti a tu jim nevydal ve lhůtě uvedené v § 5 odst. 3 cit. zákona. Žalobkyně se proto obrátily se svým nárokem na Okresní soud Brno-venkov, který jejich žalobě rozsudkem ze dne 28. 3. 1994, sp. zn. 7 C 565/92 vyhověl, a žalovanému uložil povinnost vydat žalobkyním předmětnou nemovitost. Podle § 5 odst. 2 a 3 cit. zákona byl však žalovaný povinen uzavřít se žalobkyněmi dohodu o vydání věci a věc jim vydat nejpozději do 31. 10. 1991, tuto povinnost však nerespektoval, když předmětnou nemovitost žalobkyním vydal až po právní moci cit. rozsudku; tímto jeho porušením zákonných povinností způsobil žalobkyním škodu, neboť ty jí nemohly pronajmout. Ušlé nájemné za období od 1. 11. 1991 do 20. 5. 1994 z nebytových a výrobních prostor v nemovitosti a z pozemku vyčíslily žalobkyně s přihlédnutím k vyhláškám města B. o regulaci nájemného - po odečtení zhodnocení nemovitosti žalovaným - na celkovou částku 379.116,15 Kč, z níž na každou z nich připadá 126.372,05 Kč. Dále žalobkyně požadovaly vydání bezdůvodného obohacení ve výši 31.500,- Kč (každá z nich 10.500,- Kč) vzniklého na straně žalovaného tím, že v období od 1. 1. 1992 do 20. 4. 1994 pronajímal štitovou zeď firmě E.-W. m., a.s., P., pro reklamní účely a za to obdržel nájemné v uvedené výši.

Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 11. 1996, č. j. 61 C 56/95 - 32, žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně z obsahu spisu vedeného u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 7 C 565/92 zjistil, že návrh žalobkyň ze dne 9. 12. 1991 o vydání domu čp. 120 s pozemkem p. č. 324 pro obec a kat. území P. podle zákona č. [87/1991](#) Sb. byl rozsudkem tohoto soudu ze dne 20. 10. 1991 zamítnut s odůvodněním, že nebyly plněny předpoklady stanovené zákonem pro uzavření dohody o vydání nemovitosti. Tento rozsudek byl zrušen usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 1993, č. j. 12 Co 21/93 - 41, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení se závazným právním názorem, že žalobkyně jsou oprávněnými osobami a že jejich restituční nárok je opodstatněný, a soudu prvního stupně bylo uloženo řízení doplnit vyžádáním znaleckého posudku ohledně zhodnocení nemovitosti. Rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 1994, č. j. 7 C 565/92 - 59, který nabyl právní moci dne 21. 5. 1994, pak po doplnění řízení byla žalovanému uložena povinnost vydat žalobkyním každé jednu ideální třetinu nemovitosti. Dále bylo zjištěno, že žalovaný smluvně pronajal dvě místa na štitové zdi domu firmě E.-W. m., a.s., P., pro reklamní účely, a že nemovitost předal žalobkyním po právní moci rozsudku podle předávacího protokolu ze dne 29. 12. 1994. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že uplatněný nárok žalobkyň na náhradu škody není důvodný, neboť z ust. § 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá „jednoznačná“ povinnost osoby povinné vydat věc „jen“ na základě její výzvy. V této souvislosti poukázal městský soud na průběh řízení o vydání nemovitosti, z něhož vyplývá, že „věc zcela jasná nebyla“ a to i s ohledem na zhodnocení nemovitosti žalovaným. Kromě toho bylo podle názoru soudu třeba na žalovaného až do právní moci rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 1994, č. j. 7 C 565/92 - 59, pohlížet jako na oprávněného držitele nemovitosti, který měl právo věc užívat a brát z ní užítky. Za spornou považoval okresní soud i otázku vzniku škody žalobkyním, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaný nemovitost nadále užíval, ani to, že by ji žalobkyně mohly pronajmout jinému subjektu. Za neopodstatněný považoval též požadavek žalobkyň na vydání bezdůvodného obohacení, protože nájemné, jenž žalovaný pobíral za pronájem štitové zdi, nebylo plněním bez právního důvodu, ani z neplatného právního úkonu, ani z právního důvodu, který by odpadl.

K odvolání žalobkyň Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 4. 1999, č. j. 37 Co 78/97 - 44, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu, již se žalobkyně na žalovaném domáhaly zaplacení každé z nich na náhradě škody 126.327,05 Kč a na bezdůvodném obohacení 10.500,- Kč, vše s 3 % úrokem od 21. 5. 1994 do 14. 7. 1994 a se 16 % úrokem od 15. 7. 1994 do zaplacení, zamítl, dále rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů a proti svému rozsudku připustil dovolání, když otázku, „zda ustanovení občanského zákoníku o náhradě škody lze aplikovat na případy nevydání věci osobou povinnou osobě oprávněné po podání výzvy (§ 5 odst. 1 zák. č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů)“, považoval za otázku zásadního právního významu. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění okresního soudu a převážně se ztotožnil i s jeho závěry právními. Dovodil, že zákon č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, nezakládá vlastnické právo oprávněným osobám „přímo ze zákona“, nýbrž „upravuje podmínky, za nichž dojde k obnovení předešlých právních (vlastnických) poměrů“; oprávněná osoba se stává vlastníkem věci na základě dohody o vydání věci a vkladem do katastru nemovitostí. S odmítnutím povinné osoby věc vydat osobě oprávněné na základě její výzvy však podle názoru odvolacího soudu zákon č. [87/1991](#) Sb., ve znění účinném ke dni tvrzeného porušení povinností žalovaným (ani ve znění pozdějších novel), žádné sankce nespojuje, ani spojovat nemůže. Ust. § 5 cit. zákona totiž „výslovně předpokládá, že povinná osoba může odmítnout uzavření dohody a pro takový případ umožňuje osobě oprávněné domáhat se restituce vlastnického práva soudní cestou. Takové „odmítavé jednání“ je podle krajského soudu „výkonem práva a vylučuje protiprávnost“. Možnost aplikace obecných ustanovení občanského zákoníku o náhradě škody je pak vyloučena ust. § 10 odst. 1 věta druhá cit. zákona. Za nedůvodný považoval odvolací soud i požadavek žalobkyň na zaplacení částek získaných žalovaným na základě smlouvy o pronájmu štitové zdi (bez ohledu na to, zda se jedná o nárok na náhradu ušlého

zisku či na vydání majetkového obohacení), neboť nelze mít za to, že by žalovaný uzavřením této smlouvy překročil rozsah svých práv stanovených v ust. § 9 cit. zák. Přiznání tohoto nároku podle obecných ustanovení obč. zák. o náhradě škody (bezdůvodném obohacení) brání ust. § 10 odst. 1 věta druhá zák. č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podaly žalobkyně dovolání z důvodu podle ust. § 241 odst. 3 písm.d/ o.s.ř. Odvolacímu soudu vytýkají nesprávné právní posouzení věci, pokud dovodil, že zákon č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, umožňuje osobě povinné odmítnout vydání věci a nespojuje s takovým postupem žádné sankce, když oprávněná osoba se může domáhat restituce vlastnického práva soudní cestou. S tímto výkladem cit. zákona žalobkyně nesouhlasí a domnívají se, že neodpovídá obecným interpretačním pravidlům právní normy a že je zcela v rozporu se smyslem a účelem tohoto zákona. Podle jejich názoru sice ust. § 5 odst. 4 cit. zákona upravuje možnost osoby oprávněné obrátit se svým nárokem na soud v případě, že povinná osoba nesplní dobrovolně svoji povinnost podle odst. 3 tohoto ustanovení, avšak to neznamená, že by ust. § 5 odst. 4 cit. zákona (v němž je „jen“ upravena prekluzivní lhůta k uplatnění nároku u soudu) vylučovalo jakoukoliv sankci pro osobu povinnou. Protože zákon č. [87/1991](#) Sb., který je ve vztahu k občanskému zákoníku zákonem speciálním, sankce neupravuje, platí pro právní vztahy upravené v cit. zákoně obecná ustanovení občanského zákoníku o náhradě škody. Dovolatelky nesouhlasí ani s názorem odvolacího soudu, že přiznání nároku na náhradu škody podle obecných ustanovení obč. zák. brání ust. § 10 odst. 1 věta druhá cit. zákona, neboť podle jejich názoru se toto ustanovení vztahuje pouze na nároky „související s vydávanými věcmi“, a nikoliv na nároky mezi osobou povinnou a oprávněnou. Navrhly, aby rozsudky soudů obou stupňů byly zrušeny a aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Podle ustanovení části dvanácté hlavy I bodu 17 zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1.1. 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000).

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas a osobami k tomu oprávněnými (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), účastníky řízení, řádně zastoupenými advokátem (§ 241 odst. 1 o.s.ř.), přezkoumal rozsudek odvolacího soudu (který je rozsudkem potvrzujícím) ve smyslu ust. § 242 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovolání je přípustné, neboť jeho přípustnost svým výrokem založil odvolací soud (§ 239 odst. 1 o.s.ř.), a že je i důvodné.

Ve smyslu ust. § 242 odst. 3 o.s.ř. posuzuje dovolací soud z úřední povinnosti pouze vady vyjmenované v § 237 odst. 1 o.s.ř. a jiné vady řízení, pokud měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; jinak je vázán uplatněným dovolacím důvodem, včetně toho, jak jej dovolatel vymezil, a to v rozsahu a z důvodu té právní otázky, pro niž bylo dovolání odvolacím soudem připuštěno.

Nesprávné právní posouzení věci jako důvod dovolání podle § 241 odst. 3 písm.d/ o.s.ř. spočívá v tom, že odvolací soud aplikoval na zjištěný skutkový stav nesprávný právní předpis nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil.

Podle ust. § 5 odst. 1, věta první, zákona č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, povinná osoba vydá věc na písemnou výzvu oprávněné osobě, jež prokáže svůj nárok na vydání věci a uvede způsob jejího převzetí státem. Podle odst. 2 tohoto ustanovení k vydání věci vyzve oprávněná osoba povinnou osobu do 6 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne (uvedená lhůta byla s účinností od 1. 11. 1994 změněna v důsledku nálezu Ústavního soudu ČR č. [164/1994](#) Sb.; tato okolnost je ovšem pro vytyčené právní posouzení věci irelevantní). Dle odst. 3 tohoto ustanovení povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou dohodu o vydání věci a věc jí vydá nejpozději do třiceti dnů po uplynutí lhůty uvedené v odstavci 2. Tato dohoda podléhá, pokud jde o nemovitost, registraci státním notářstvím, které přitom postupuje obdobně jako při registraci smlouvy o převodu nemovitostí (účinností zákona č. [265/1992](#) Sb. bylo toto ustanovení změněno tak, že je-li předmětem dohody o vydání věci nemovitost, použije se ust. § 133 odst. 2 obč. zákoníku). Odstavec 4 cit. ustanovení pak stanoví, že nevyhoví-li povinná osoba výzvě podle odstavce 2, může oprávněná osoba uplatnit své nároky u soudu ve lhůtě jednoho roku ode dne účinnosti tohoto zákona (uvedená lhůta byla změněna nálezem Ústavního soudu ČR č. [2/1997](#) Sb.).

Z citace daného ustanovení je patrné, že zákon č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, nepředpokládá obnovu vlastnictví oprávněných osob ke dni ztráty vlastnictví, či ke dni účinnosti tohoto zákona (ex tunc); přechod vlastnictví z povinných na oprávněné osoby pojímá jako způsob nabývání vlastnictví ex nunc, jak odvolací soud správně dovodil. Možnost uspokojení nároku oprávněné osoby je dána na základě mimosoudní dohody o vydání věci, podléhající registraci státním notářstvím a od účinnosti zákona č. [264/1992](#) Sb. vkladem do katastru nemovitostí (§ 5 odst. 3 cit. zákona) a v případě nevyhovění výzvě ze strany povinné osoby po uplynutí lhůty podle odst. 2 na základě soudního rozhodnutí, pokud takový nárok je shledán důvodným (oprávněná osoba může svůj nárok uplatnit u soudu buď žalobou na nahrazení projevu vůle povinné osoby dle ust. § 161 odst. 3 o.s.ř., nebo žalobou na vydání věci). Vlastnictví k vydávaným nemovitostem tedy přechází teprve okamžikem registrace dohody státním notářstvím, resp. vkladem do katastru nemovitostí (§ 133 odst. 2 obč. zák.), a to i za stavu, kdy bylo vydáno pravomocné soudní rozhodnutí nahrazující projev vůle povinné osoby, jímž nároku oprávněné osoby podle ust. § 5 odst. 4 cit. zákona bylo vyhověno.

Zákon č. [87/1991](#) Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, má ve vztahu k obecné úpravě, tedy i občanskému zákoníku, povahu lex specialis, a pokud jde o vztahy jím upravené, má přednost před obecnými normami. Přesto se však odvolací soud neztotožňuje s názorem odvolacího soudu, že § 10 odst. 1 cit. zákona vylučuje odpovědnost povinné osoby za škodu způsobenou oprávněné osobě porušením povinnosti vydat jí věc ve lhůtě uvedené v § 5 odst. 3 cit. zákona. Nelze totiž mít za to, že použití obecných ustanovení o náhradě škody podle občanského zákoníku je vyloučeno v případech, kdy porušením povinnosti stanovené zákonem č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, vznikne škoda. Tento zákon sice výslovně nezmiňuje nároky na náhradu škody mezi oprávněnými a povinnými osobami (kromě nároků podle § 9 odst. 1 cit. zákona), avšak to neznamená, že nároky z odpovědnosti za škodu podle obecných ustanovení občanského zákoníku vylučuje. Odpovědnost za škodu je totiž ve sféře soukromého práva upravena obecně v základních odvětvových kodexech, jak správně dovolatelky dovozují, aniž by u jednotlivých zákonem stanovených povinností bylo vždy uváděno, že pokud jejich porušením vznikne škoda, vzniká poškozenému právo na její náhradu, neboť charakteristickým znakem právních norem je sankce za porušení povinností těmito normami stanovených. Právnímu názoru, jenž zaujal odvolací soud, že ust. § 5 cit. zákona „výslovně předpokládá, že povinná osoba může odmítnout uzavření dohody“, neboť v takovém případě má oprávněná osoba právo domáhat se „restituce vlastnického práva soudní cestou“, a že takové „odmítavé jednání“ je „výkonem práva a vylučuje protiprávnost“, nelze proto přisvědčit.

Nevylučuje-li tedy ust. § 10 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, tvrzený nárok žalobkyň na náhradu škody, která jim vznikla nedodržením lhůty uvedené v ust. § 5 odst. 3 tohoto zákona ze strany žalovaného jako osoby povinné, pak je zřejmé, že na tento nárok je třeba aplikovat obecná ustanovení o odpovědnosti za škodu podle občanského zákoníku založenou na principu presumovaného zavinění.

Podle § 421 odst. 1 obč.zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991 organizace odpovídá občanovi za škodu, kterou mu způsobila porušením právní povinnosti. Podle § 420 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992 každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Předpokladem vzniku odpovědnosti za škodu je tedy protiprávní úkon, škoda (majetková újma), příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním škůdce a vznikem škody a zavinění.

Porušením právní povinnosti je míněn objektivně vzniklý rozpor mezi tím, jak právnická (fyzická) osoba skutečně jednala (případně opomenula jednat), a tím, jak jednat měla, aby dostála povinnosti ukládané jí právním předpisem či jinou právní skutečností, tedy jednání, které je v rozporu s objektivním právem (s právním řádem). Protiprávní jednání musí být poškozeným prokázáno, stejně jako vznik škody a příčinná souvislost (kauzální nexus) mezi porušením právní povinnosti jako příčinou a škodou a jejím rozsahem jako následkem těchto příčin. Zavinění se předpokládá, avšak za podmínek uvedených v ust. § 421 odst. 3 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991 a § 420 odst. 3 obč. zák. ve znění účinném od 1. 12. 1992 se škůdce může odpovědnosti zprostit. Pojem škody je definován tak, že jde o újmu, která nastala v majetkové sféře poškozeného. Způsob a rozsah náhrady škody stanoví ust. § 442 obč. zák.

Již samu skutečnost, že dohoda o vydání věci (nemovitosti) nebyla mezi účastníky uzavřena ve lhůtě uvedené v § 5 odst. 3 zákona č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, je třeba považovat za stav, který je v rozporu se zákonem, tedy za stav protiprávní. Zda ovšem tento stav vznikl v důsledku porušení právní povinnosti, spočívající ať již v konkrétním jednání či opomenutí (resp. nečinnosti), a to osoby povinné, či osoby oprávněné, případně obou, je třeba objasnit, neboť k uzavření dohody o vydání věci citovaný zákon v ust. § 5 odst. 1 předpokládá i součinnost osoby oprávněné; povinnost uzavřít s osobou oprávněnou dohodu o vydání věci ve lhůtě podle § 5 odst. 3 cit. zákona má totiž osoba povinná, jak se shora citovaných ustanovení vyplývá, jen tehdy, pokud osoba oprávněná učiní písemnou výzvu na vydání věci a pokud tato osoba současně prokáže všechny zákonné předpoklady (tj. prokáže-li svůj nárok na vydání věci doložením dokladů o tom, že je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 3 cit. zákona, a současně uvede způsob převzetí věci státem dle § 6 cit. zákona). Z tohoto hlediska se ovšem odvolací soud věcí v důsledku svého nesprávného právního názoru nezabýval.

Za účelem posouzení věci je tedy třeba opatřit a zhodnotit ty skutkové okolnosti, které vedly k tomu, že nemovitost nebyla vydána v zákonem stanovené lhůtě. Aby došlo k naplnění všech zákonných předpokladů uvedených v ust. § 421 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1991, ust. § 420 odst. 1 obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992, či v obou těchto ustanovení, je na žalobkyních, aby prokázaly vznik škody, tedy, že v důsledku nevydání nemovitosti žalovaným ve lhůtě uvedené v ust. § 5 odst. 3 cit. zákona jim ušel zisk, kterého by při pravidelném běhu věcí dosáhly buď tím, že žalovaný nemovitosti sám užíval, či že by nemovitost mohly pronajmout jinému nájemci, a rovněž, že k tvrzené škodě došlo v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti žalovaného, jejíž existence by musela být bezpečně prokázána.

Obecné odpovědnosti za škodu na principu zavinění by se žalovaný mohl zprostit, kdyby prokázal, že škodu nezavinil (§ 421 odst. 3 obč. zák. ve znění do 31. 12. 1991 a § 420 odst. 3 obč. zák. ve znění účinném od 1. 1. 1992). Uvedená odpovědnost žalovaného za škodu by konečně nebyla dána v rozsahu, v němž byla způsobena případným zaviněním poškozeného (§ 441 obč. zák.).

Z uvedeného vyplývá, že uplatněný dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm.d/ o.s.ř. byl naplněn, neboť právní názor, na kterém rozsudek odvolacího soudu spočívá, je nesprávný, což se týká i požadavku žalobkyň na zaplacení částky 31.500,- Kč (z níž každá požaduje zaplatit 10.500,- Kč), kterou žalovaný obdržel za pronájem štítové zdi domu firmě E.-W. m., a.s., P., pro reklamní účely v období od 1. 1. 1992 do 20. 4. 1994, neboť ust. § 10 odst. 1 zákona č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, ani tento tvrzený nárok nevylučuje, a i na něj lze aplikovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Protože ani soud prvního stupně věc neposuzoval v souladu s tím, co bylo uvedeno, platí důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, i na rozsudek soudu prvního stupně. Nejvyšší soud České republiky proto zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1 a 2 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)